

1

Een gewaagde Reddingsmissie

boRevallen * Slothaken * opgezette dodo's

De wereld buiten de muren van het tehuis werd bedekt door een laagje verse sneeuw dat het licht weerkaatste. Het schijnsel viel de kamer binnen als de felle straal van een zaklamp.

Bridget Baxter pakte een haakje dat ze tussen haar tanden geklemd had en prutste weer verder om de klem open te krijgen.

‘Hoelang nog?’ vroeg Tom fluisterend.

‘Nog een paar minuten.’

‘Dat zei je een paar minuten geleden ook al.’

Bridget trok een wenkbrauw op. Tom sloeg zijn handen voor zijn mond.

‘Ik doe het al zo snel als ik kan, en trouwens...’ zei

Bridget met een blik op het Luisterglas¹ dat ze onder de deur door had geschoven, ‘... ze is nog niet eens in de gang. Doe even rustig.’

‘Doe even rústig?’ beet Tom haar toe. ‘Jij zit niet met je been in een berenklem! En waarvoor nou helemaal? Omdat ik bij het ontbijt met volle mond heb gepraat?’

‘Nee, je zóng met volle mond,’ verbeterde Bridget hem. Ze stopte haar hand in haar dikke, rode bos haar, rommelde wat tot ze het slothaakje met de peuterpunt had gevonden en stak dat in de gigantische klem. ‘En je stond ook nog eens óp tafel.’

Tom haalde zijn schouders op. ‘Ze moesten me toch allemaal kunnen horen?’

Ze giechelden zachtjes.

Stofdeeltjes dwarrelden neer in het schijnsel van de sneeuw en landden op de vele afzichtelijke dingen die mevrouw Zuurbier in haar kantoor had staan.

Op slordig opgezette vogels en ongelezen boeken.

Op de streng kijkende marmeren borstbeelden en donkere schilderijen.

Op de potten vol oogbollen en de theekopjes in de vorm van kattenschedels.

En op mevrouw Zuurbiers reusachtige, zompige

1 Het Luisterglas is een lang, stethoscoopachtig ding dat Bridget zelf heeft uitgevonden. De gebruiker kan ermee om een hoekje horen, geheimen afluisteren en tijdens momenten van kattenkwaad controleren of de kust veilig is.

sandwich.² Bridget keek naar de dubbele boterham, die midden op het kolossale bureau lag.

Huiverend deed ze haar ogen dicht en ze liet haar aandacht weer uitgaan naar haar hand met de slothaak erin. Ze sloot zich af voor de rest van haar zintuigen tot ze alleen nog de huid van haar vingertopjes voelde – net vijf kleine antennes die luisterden naar het geheime gefluister van de vergrendeling.

‘Wat ben je toch aan het dóén?’ fluisterde Tom op een dringende toon.

‘Dit ding werkt net als een gewoon slot. En om in een slot te kijken heb je niks aan

² Het éniige wat mevrouw Zuurbier ooit at, waren broodjes met vis uit blik: voor het ontbijt een dubbele boterham met haring en ei, als lunch een panini met ansjovis en augurk, en als avondeten een broodje met makreel en kool. Met als gevolg dat er altijd een verstikkende visstank om haar heen hing.

je ogen,' legde Bridget zachtjes uit. 'Je moet kijken met je vingers.'

'Dat heb je zeker ergens gelezen, hè?'

'Natuurlijk.'

'In een of ander saai, dik boek?'

'Ja,' zei Bridget. 'In een geweldig boek, vol dappere daden en liefde en lol.'

'En sloten?'

'Ja. Nou sst, ik probeer te luisteren.'

'Met je vingers?'

'Ja!' snauwde Bridget. 'Kun je nou echt geen moment stil zijn?'

Tom trok een paar veren uit een opgezette dodo.

'De Gezinnen komen vandaag,' zei hij. 'De vorige keer is Poppy Parker verhuisd naar de Goudkust. Hoe zou die eruitzien?'

'Die is niet echt van goud gemaakt, hoor,' zei Bridget. 'Het wil gewoon zeggen dat haar nieuwe ouders rijk zijn en in een dure wijk wonen.'

Bridget herinnerde het zich nog goed: Poppy was vertrokken met een prachtig, elektrisch luchtschip. Bridget had het nagekeken vanaf haar verstopplekje tussen de schoorstenen en de waterspuwers van de bibliotheek, en ze had de glanzende koperen romp helemaal nagestaard tot voorbij het dorpje Mooi-aan-zee, waarna het luchtschip richting de grote steden voorbij de heuvels koerste.

Bridget dacht aan de mensen die één keer in het jaar naar het Weeshuis kwamen, op zoek naar kinderen

om van te houden. Ze stelde zich hun karamelkleurige jassen en knusse huizen voor, hun glanzende haar en brede glimlach. Ze wilde maar wat graag dat een geurig gezin de armen zou spreiden en haar de stevigste, fijnste omhelzing ooit zou geven – om haar vervolgens mee te nemen naar een plek ver, ver weg van het Weeshuis voor Onaardse Kinderen.³

Ze schudde haar hoofd om het beeld weer weg te krijgen. Een vonkenregen spatte als een boertje op uit het haardvuur.

‘Waar denk je aan?’ vroeg Tom. Bridgets handen vielen stil.

Tom gaf haar een kneepje in haar schouder en zei: ‘Misschien is er deze keer...’

‘Deze keer gaat het net zoals al

Tom

³ Mevrouw Zuurbier weigerde koppig om de naam van het weeshuis te veranderen in ‘Weeshuis voor Ontaarde Kinderen’. Ontaard betekent zoveel als ‘slecht’ of ‘boosaardig’, en zo dacht ze ook over deze schepsels. Maar ze vond nu eenmaal dat dat ‘onaards’ heette, want ze waren ‘niet-van-deze-aarde-zo-vervelend’. Aan de andere kant moet mevrouw Pobydd haar ook elke ochtend haar on-bijt brengen en klaagt ze regelmatig over de muizers in de voorraadkamer.

die andere keren,' zei Bridget, waarna ze haar aandacht weer op de vergrendeling van de klem richtte. 'Als de Gezinnen komen, zal mevrouw Zuurbier ervoor zorgen dat ik ergens opgesloten zit of de conciërge moet helpen of... de schoorstenen in moet klimmen. Ik kom nooit aan de beurt. Ik zal nooit een echt thuis vinden. Ik zit hier al négen jaar.'

'Maar dat is eigenlijk niet eens zo heel lang, als je bedenkt dat sommige mensen honderd jaar worden. Er zijn schildpadden die de tweehonderd halen! En je hebt ook stenen die al bestaan sinds...'

'Maar ik ben geen schildpad,' zei Bridget, en ze draaide haar slothaak met een *sproink* om, 'en ook geen kiezelsteen. Als je negen jaar oud bent, dan is negen jaar een eeuwigheid. Ik zit hier al mijn hele leven. En een eeuwigheid is een eeuwigheid, en daarmee uit. Ik heb talloze kinderen nieuwe Gezinnen zien vinden, en ik... Hé, wat ben je met die dodo aan het dóén?'

'Ik wil hem op mevrouw Zuurbier laten lijken,' zei Tom, en hij trok zijn neus op en leunde naar achteren om de vogel te bekijken. Zijn oogjes waren nu meer spleetjes en de wenkbrauwen stonden een heel stuk dichterbij elkaar.

'Dat lijkt sprekend,' zei Bridget. 'Goed gedaan. Echt net alsof hij... verbaasd is dat zijn darmen helemaal verstopt zijn.'

Tom duwde de wenkbrauwen van de dodo nog verder naar elkaar toe en maakte de wangen boller.

Mevrouw Zurbier

‘Jij bent mevrouw Zuurbier altijd te slim af.⁴ Hoe vaak ben je nu al de kerker in gegooïd?’

Bridget haalde haar schouders op.

‘Ik ben na de eerste honderd keer gestopt met tellen.’

‘Weet je nog die keer dat ze je in de Bodemloze Put gooide? Je was nog sneller terug in haar kantoor dan jijzelf!’

‘Ja, weet je,’ zei Bridget bescheiden, ‘ze moet het ook niet een bodemloze put noemen als...’

‘En ik vind het onvoorstelbaar dat je haar directrice-medaille hebt verstoofd!’

‘Je zou toch denken dat ze haar boterhammen controleert voordat ze gaat eten,’ zei Bridget.

‘En wat zei ze toen je al haar theezakjes met glitter had gevuld?’

Bridget sprong overeind en trok een deel van haar warrige bos haar over haar oren omlaag.

‘Baxter!’ riep ze uit, waarbij ze de schrille kriesstem van mevrouw Zuurbier perfect nadeed. ‘Waaaaaroms is mijn on-bijt-brouwsel zo glitterig en glimsterig?’

Weer giechelden ze.

4 Andere instituten hebben vaak een Erelijst met namen van kinderen die iets bijzonders hebben gedaan. Het Weeshuis voor Onaardse Kinderen had alleen *Mevrouw Zuurbiers Lijst van Afgrijzerlijke Vijanden*. Daarop stond de naam van het meest Onaardse Kind van dat jaar, geschreven in dikke, zwarte letters. De *Lijst van Afgrijzerlijke Vijanden* was negen jaar oud, en bestond uit een bordje waarop meneer Valstar, de conciërge, negen keer ‘Bridget Baxter’ had geschreven.